

¹Weil wir nun solche Verheißungen haben, Geliebte, so lasst uns von aller Befleckung des Fleisches und des Geistes uns reinigen und die Heiligung vollenden in der Furcht Gottes.

²Macht Raum für uns! Wir haben niemand Unrecht getan, wir haben niemand verletzt, wir haben niemand übervorteilt.³Nicht sage ich das, um euch zu verurteilen; denn ich habe schon zuvor gesagt, dass ihr in unserem Herzen seid, mitzusterben und mitzuleben.⁴Ich rede mit großer Zuversicht zu euch; ich rühme viel von euch; ich bin erfüllt mit Trost; ich habe überschwängliche Freude in all unserer Trübsal.

Der Eifer des Paulus für die Gemeinde

⁵Denn als wir nach Mazedonien kamen, hatte unser Leib keine Ruhe; sondern wir waren von allen Seiten bedrängt: von außen mit Streit, von innen mit Furcht.⁶Aber Gott, der die Geringen tröstet, der tröstete auch uns durch die Ankunft des Titus; nicht allein aber durch seine Ankunft, sondern auch durch den Trost, mit dem er bei euch getröstet worden war. Er berichtete uns von eurem Verlangen, eurem Weinen, eurem Eifer für mich, so dass ich mich noch mehr freute.⁸Denn wenn ich euch durch den Brief traurig gemacht habe, reut es mich nicht. Und wenn es mich reute — ich sehe wohl, dass jener Brief euch vielleicht eine Weile betrübt hat —,⁹so freue ich mich doch nun, nicht darüber, dass ihr betrübt worden seid, sondern dass ihr betrübt worden seid zur Reue. Denn ihr seid betrübt worden nach Gottes Willen, so

¹پس، ای عزیزان، چون این وعده‌ها را داریم، خویشتن را از هر نجاست جسم و روح طاهر بسازیم و قدوسیّت را در خدا ترسی به کمال رسانیم.

²ما را در دل‌های خود جا دهید. بر هیچ‌کس ظلم نکردیم و هیچ‌کس را فاسد نساختم و هیچ‌کس را مغبون نمودیم.³این را از روی مذمت نمی‌گویم، زیرا پیش گفتم که در دل ما هستید تا در موت و حیات با هم باشیم.⁴مرا بر شما اعتماد کلی و درباره شما فخر کامل است. از تسلی سیر گشته‌ام و در هر زحمتی که بر ما می‌آید، شادی وافر می‌کنم.

شادمانی پولس

⁵زیرا چون به مکادونیه هم رسیدیم، جسم ما آرامی نیافت، بلکه در هر چیز زحمت کشیدیم؛ در ظاهر، نزاع‌ها و در باطن، ترسها بود.⁶لیکن خدایی که تسلی‌دهنده افتادگان است، ما را به آمدن تپّس تسلی بخشید.⁷و نه از آمدن او تنها بلکه به آن تسلی نیز که او در شما یافته بود، چون ما را مطلع ساخت از شوق شما و نوحه گری شما و غیرتی که درباره من داشتید، به نوعی که بیشتر شادمان گردیدم.⁸زیرا که هرچند شما را به آن رساله محزون ساختم، پشیمان نیستم، اگرچه پشیمان هم بودم زیرا یافتیم که آن رساله شما را اگر هم به ساعتی، غمگین ساخت.⁹الحال شادمانم، نه از آنکه غم خوردید بلکه از اینکه غم شما به توبه انجامید، زیرا که غم شما برای خدا بود تا به هیچ‌وجه زبانی از ما به شما نرسد.¹⁰زیرا غمی که برای خداست منشأ توبه می‌باشد بجهت نجات که از آن پشیمانی نیست؛ اما غم دنیوی منشأ موت است.¹¹زیرا اینک، همین که غم شما برای خدا بود، چگونه کوشش، بل احتجاج، بل خشم، بل ترس، بل اشتیاق، بل غیرت، بل انتقام را در شما پدید آورد. در هر چیز خود را ثابت کردید که در این امر میرا هستید.¹²باری هرگاه به شما نوشتم، بجهت آن ظالم یا مظلوم نبود، بلکه تا غیرت ما درباره شما به شما در حضور خدا ظاهر شود.¹³و از این جهت تسلی یافتیم لیکن در تسلی خود شادی ما از خوشی تپّس بی‌نهایت زیاده گردید چونکه روح او از جمیع شما آرامی یافته بود.¹⁴زیرا اگر درباره شما بدو فخر کردم، خجل نشدم بلکه چنانکه همه سخنان را به شما به

dass ihr von uns keinen Schaden erlitten habt.¹⁰ Denn die Traurigkeit nach Gottes Willen wirkt eine Reue zur Seligkeit, die niemand bereut; die Traurigkeit der Welt aber bewirkt den Tod.¹¹ Denn siehe, eben dieses betrübt worden sein nach Gottes Willen, welchen Eifer hat das in euch bewirkt, dazu Verantwortung, Unwillen, Furcht, Sehnsucht, Fleiß, Bestrafung! Ihr habt in allen Stücken bewiesen, dass ihr rein seid in der Sache.¹² Darum, wenn ich euch auch geschrieben habe, so ist's doch nicht geschehen um dessentwillen, der beleidigt hat, auch nicht um dessentwillen, der beleidigt worden ist, sondern damit euer Fleiß uns gegenüber offenbar werde bei euch vor Gott.¹³ Deswegen sind wir getröstet worden. Außer diesem unserem Trost haben wir uns noch überschwänglicher gefreut über die Freude des Titus; denn sein Geist ist erquickt worden von euch allen.¹⁴ Denn was ich vor ihm von euch gerühmt habe, darin bin ich nicht beschämt worden; sondern, wie alles wahr ist, was wir mit euch geredet haben, so ist auch unser Rühmen vor Titus wahr geworden.¹⁵ Und er ist euch gegenüber überaus herzlich gesinnt, wenn er an den Gehorsam von euch allen denkt, wie ihr ihn mit Furcht und Zittern aufgenommen habt.¹⁶ Ich freue mich, dass ich mich in allem auf euch verlassen kann.

راستی گفتیم، همچنین فخر ما به تیطس راست شد.¹⁵ و خاطر او به سوی شما زیادتیر مایل گردید، چونکه اطاعت جمیع شما را به یاد می‌آورد که چگونه بهترس و لرز او را پذیرفتید.¹⁶ شادمانم که در هر چیز بر شما اعتماد دارم.